

Tab ikke modet!

5. okt. 2025 i Aarhus og Kbh. LGJ

Prædiketekst: Efeserbrevet 3,13-21 sammen med Lukas 7,11-17

Salmer: 683, #5, 202, 130 // 510, 430, 190

Epistel: Efeserbrevet 3,13-21

Derfor beder jeg om, at I ikke taber modet over mine trængsler for jeres skyld. De er en ære for jer.

Derfor bøjer jeg mine knæ for Faderen, efter hvem hvert fædrenehus i himlene og på jorden har navn, og beder om, at han i sin herligheds rigdom med kraft vil give jer at styrkes i det indre menneske ved hans ånd, at Kristus ved troen må bo i jeres hjerter og I være rodfæstede og grundfæstede i kærlighed, så at I sammen med alle de hellige får styrke til at fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og til at kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I fyldest, til hele Guds fylde nås.

Ham, som formår med sin kraft, der virker i os, at gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår, ham være ære i kirken og i Kristus Jesus i alle slægtled i evighedernes evighed! Amen.

I dag giver Gud i sit ord os håb i det mest vanskelige, som kan ramme hver eneste en af os – og vil ramme os: Døden! Både når den rammer os personligt midt i livet, når den rammer en menighed, og når vi gennem dødsfald mister en af vore kære eller når vi selv bliver båret til graven af andre.

1.

Apostlen Paulus er i fængsel og i trængsel, en trængsel, som måske kan føre til døden. Her siger han: *Derfor beder jeg om, at I ikke taber modet over mine trængsler for jeres skyld.* - Det er som om den, der ligger på sygesengen, i lidelsen og smerten et øjeblik rejser sig op og hjælper de andre: Vær frimodige! Græd ikke!

Nogle af os har faktisk hørt det sagt. En, som lå på sit dødsleje, smilede, sagde, Kristus giver håb og rejser os fra graven, og at de efterladte ikke skulle miste modet! Tab ikke modet! - Det underlige er, at det ikke hjælper meget, når det er mennesker, der har deres på det tørre, der siger det. Men det hjælper, når vi hører det fra et menneske i

Do not loose heart

5 Oct. 2025 in Aarhus and Cph. LGJ

Sermon text: Ephesians 3:13-21 together with Luke 7:11-17

Høstgudstjeneste: 12, #5, 130 // 678, 430, 190

Eph. 3:13-21 ESV

13 So I ask you not to lose heart over what I am suffering for you, which is your glory.

14 For this reason I bow my knees before the Father, 15 from whom every family in heaven and on earth is named, 16 that according to the riches of his glory he may grant you to be strengthened with power through his Spirit in your inner being, 17 so that Christ may dwell in your hearts through faith-- that you, being rooted and grounded in love, 18 may have strength to comprehend with all the saints what is the breadth and length and height and depth, 19 and to know the love of Christ that surpasses knowledge, that you may be filled with all the fullness of God.

20 Now to him who is able to do far more abundantly than all that we ask or think, according to the power at work within us, 21 to him be glory in the church and in Christ Jesus throughout all generations, forever and ever. Amen.

Today God in his word is giving us hope in the most difficult things that can befall each and every one of us – and will befall us: Death! Both when it affects us personally in the middle of life, when it affects a congregation and when we lose a loved one through death or when we ourselves are carried to the grave by others.

1.

The Apostle Paul is in prison and in tribulation, a tribulation that may lead to death. Here he says: *Therefore I pray that you do not lose heart over my afflictions for your sake.*

It is as if the person lying on the sickbed suffering and pain stands up for a moment and helps the others: Be of good cheer! Don't cry!

Some of us have actually heard it said. One who was on his deathbed smiled, said that Christ gives hope and resurrection and that the bereaved should not lose heart! Don't be discouraged!

The strange thing is that it doesn't help much when it's people who have no experience of sorrow and suffering who say that. But it helps when we hear it

virkelig nød. For Paulus var jo i nød! Så stor nød, at menigheden i Efesus var ved at miste modet.

2.

Hvor får han dette håb fra?

Han fortæller: *Derfor bøjer jeg mine knæ for Faderen, efter hvem hvert fædrenehus i himlene og på jorden har navn, og beder om, at han i sin herligheds rigdom med kraft vil give jer at styrkes i det indre menneske ved hans ånd, at Kristus ved troen må bo i jeres hjerter*

Paulus bøjede sig for Faderen! Og bad om at menigheden, som hørte om hans fængsling og allerede forestillede sig, at han var taget fra dem, død og borte. Han beder om, at de må styrkes indvendig og kende Kristi kærlighed. *Og I være rodfæstede og grundfæstede i kærlighed, så at I sammen med alle de hellige får styrke til at fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, I og til at kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I fyldes, [til hele Guds fylde nås.*

Hvordan går det til at nogen bøjer sine knæ for Faderen?

Det sker ved, at Faderen bøjer os. Faderen ydmygede Paulus. Han slog ham til jorden, nedbrød hans hovmod, da han var ene stolt farisæer, der forfulgte Jesus' menigheder. Og dernede lærte han Jesus at kende, Jesus, som han ikke mente at han havde brug for. Det var på vejen til Damaskus! Blev bøjet. Begyndte at bede på en anden måde end tidligere. Og en kristen mand Ananias kom til ham og døbte ham. Derfor bøjede han sine knæ i bøn.

Og Gud var ikke færdig med at bøje Paulus. Han blev ved med at bøje ham livet igennem. Paulus mødte trængsler og lidelser. Også helt personligt ind i sit eget "jeg", sit eget "kød". Som kristen måtte han erkende: *"Det gode, som jeg gerne vil, gør jeg ikke."* Hvem skal befri mig fra den elendighed. Og svaret er: Det har Kristus gjort. Intet kan skille mig fra Guds kærlighed i Kristus Jesus (Romerbrevet 8). Og for at han ikke skulle hovmode sig som kristen, fik han en torn i kødet, som Paulus fortæller om i 2 Korintherbrev. Paulus havde lært det. Det med at blive bøjet af Gud er ikke kun noget, der skete engang, da vi blev kristne. Det sker livet igennem! Gud ske tak!

Når Gud gør det med os, forestiller vi os, at alt håb er ude, men det er lige modsat. Da er der håb. Håb

from a person in real need. For Paul was in need! So much need that the Christian congregation in Ephesus was losing heart.

2.

Where does he get this hope from? He says: *14 For this reason I bow my knees before the Father, 15 from whom every family in heaven and on earth is named, 16 that according to the riches of his glory he may grant you to be strengthened with power through his Spirit in your inner being, 17 so that Christ may dwell in your hearts through faith*

Paul bowed down to the Father! And prayed that the congregation, which heard of his imprisonment and already imagined that he has been taken from them, dead and gone, that they may be strengthened inwardly and know the love of Christ. -- *that you, being rooted and grounded in love, 18 may have strength to comprehend with all the saints what is the breadth and length and height and depth, 19 and to know the love of Christ that surpasses knowledge, that you may be filled with all the fullness of God.*

How does it happen that someone bows his knees to the Father?

This is done by the Father bowing us down. The father humiliated Paul. He knocked him to the ground, broke down his pride, as he was the only proud Pharisee persecuting the churches of Jesus. And down there he got to know Jesus, Jesus, whom he didn't think he needed. It was on the road to Damascus! Was bent. Began to pray in a different way than ever before. And a Christian man Ananias came to him and baptized him.

That is why he bowed his knees in prayer.

And God was not done bending Paul. He kept bending him throughout his life. Paul faced tribulation and suffering. Also completely personally into his own "I", his own "flesh".

As a Christian, he had to acknowledge: *"The good that I want I do not do."* Who is going to free me from that misery. And the answer is: Christ has done that. Nothing can separate me from the love of God in Christ Jesus (Romans 8). And so that he would not pride himself as a Christian, he received a thorn in the flesh, which Paul tells about in 2 Corinthians. Paul had learned it.

Being bowed down by God is not just something that happened once when we became Christians. It happens throughout life! Thanks be to God!

på grund af Jesus! Frelse, fordi nu kalder du på ham, ligesom Saulus før han blev døbt. Og når vi har fået svar tre gange med et NEJ i sygdom, ligesom Job led i sin sygdom, da lærer vi Kristi kærlighed at kende på en underfuld måde. For vi er hos Kristus midt i lidelsen.

3.

Og nu fortæller han os sammen i vores kirke og menighed, som Kristus elsker: *Ham, som formår med sin kraft, der virker i os, at gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår, ham være ære i kirken og i Kristus Jesus i alle slægtled i evighedernes evighed!*

Vi beder til Gud om meget, om hjælp og gaver. Men han giver os langt ud over, hvad vi beder om eller forstår. Og han giver os det to fællesskaber: det ene er i sin kirke, dvs. i din menighed, i troens fællesskab med andre kristne; det andet er i Kristus Jesus. Der bønholder han os og får ære og bliver lovprist: i JESUS. Gud vil ikke gøre det i dig alene, men i jer sammen! Kristne hører sammen. Gud vil gøre det i jer! Han taler lige efter vor tekst i Ef 4 om enhed, et legeme, en dåb, et håb, en Gud.

Når Gud bøjer os ind under Jesus Kristus, ind under hans kærlighed, da finder vi hinanden og får fællesskab i fælles syndsbekendelse og i fælles tro på ham. Der vokser noget frem mellem os til ære for Gud. Tænk, at så vi syndige mennesker, som kan gøre andre ondt i selvished, føres sammen af Guds tilgivelse i Kristus! Vi vokser sammen, så vi er ét legeme. For vi har lært Kristi kærlighed at kende – sammen!

Det var den kærlighed, som mødte en enke i Nain. JESUS! * Han mødte ligtoget. * Han ynkedes! * Han sagde til enken "Græd ikke!" * Han talte til den døde dreng: "Rejs dig!" * Han gav ham til hans mor.

Underet er, at enken får sin søn tilbage. Men det skyldes det ennu større under, at Gud har besøgt sit folk! *"En stor profet er fremstået iblandt os, og Gud har besøgt sit folk."* Og det ord om ham nåede ud over hele Judæa og i hele omegnen. Gud besøger sit folk! Faderens eneste Søn er kommet til os og viser sin magt over døden i Nain og i Aarhus og København. Og i Brædstrup, Daugård og Esbjerg. I Nordjylland, Vestjylland og Risskov. I Roskilde, på Østerbro, i Lejre, Hellerup og på

When God does this to us, we imagine that all hope is lost, but it is just the opposite. Then there is hope. Hope because of Jesus! Salvation, because now you are calling on him, just as Saul was before he was baptized. And when you have received an answer three times with a NO. You're lying there. In illness. In pain like Job. And there he comes to know the love of Christ.

3.

And now He tells us in our fellowship in his Congregation and Church which Christ loves:: *He who is able to do far beyond all that we ask or understand with His power, which works in us, Glory to Him in the Church and in Christ Jesus in all generations for eternity!*

We pray to God for many things, help and his gifts. But He gives us far beyond what we ask for or understand. And He does in two places: that in His Church, in his congregation where you live with brothers and sisters, and in Christ Jesus. There he answers our prayers and receives honor and glory: in JESUS!

God will not do it in you alone, but in you together! Christians belong together. God will do it in you! He speaks immediately after our text in Eph 4 of unity, of a body, of a baptism, of hope, of a God.

When we are bowed down by God we are bowed down under Jesus Christ, to His love. And in there we find each other and get fellowship in common confession of sin and common faith in Him. And then something grows up between us for the glory of God. It is a great miracle and wonder that sinners who can do so much splitting stick together, belong together, with forgiveness and grace. Together grown to be one body.

For we have come to know the love of Christ – together.

That LOVE met a widow in Nain. Jesus Christ met the funeral procession.

* He was pitiful! * He said to the widow, "Do not weep!" * He spoke to the dead boy, "Get up!" * He gave him to his mother.

The miracle is not just that the widow gets her son back. The even greater miracle is that they all said, *"A great prophet has arisen among us, and God has visited his people."* And that word about him reached all Judea and all the surrounding area.

Møn, Falster og Lolland. Og på Frederiksberg og i København NV og og og ...

For Jesus blev selv korsfæstet for os. Han blev lagt på en bære, blev begravet. Forinden havde han selv bedt tre gange i Gethsemane om at blive fri for denne lidelse, hvis det var muligt. Men det var det ikke. Og det hvilede han i for vores skyld. Og da han var på vej ind i døden trøstede han sin mor og sin discipel. Og en røver. Og han bad for os: "Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør!" Og han døde for vore synder og sejrede over vores død og vores dom. Så er intet håbløst.

4.

Som afslutning hør om en mor, som havde to børn. Storesøster og lillebror. Lillebror døde før han blev 2 år. Mor forsøgte at trøste storesøster og fortalte: "Han var døbt og er nu hjemme hos Jesus!" Mor smilede og storesøster på 4 år fik trøst. Nogle dage efter talte mor med en veninde i menigheden, at de havde mistet lillebror. Men da sagde storesøster til mor: "Mor! Hvis man ved, hvor noget er, har man så mistet det?" Nej, selvfølgelig ikke, svarede mor. Og så sagde søster: Men mor, lillebror er jo hos Jesus. Så har vi ikke mistet ham!

Sådan er det også med os, som er døbt og tror på Jesus! Og med vore kære, som ved tro og dåb tilhører ham. Det er stort.

Paulus har i dag fortalt det til os som menighed, for at vi ikke skal miste modet. Og Lukas har fortalt os det i evangeliet. Evangeliet siger til os: Tab ikke modet, når tung skyld, legemlig lidelse eller når døden rammer. Vi tilhører jo Herren midt i lidelsen, når Herren bøjer os ind til sig. Og i døden når han tager os hjem til sig. Og vi kan synge *"Men ham, som over al måde formår med sin kraft, der virker i os, at gøre langt ud over det, som vi beder om eller forstår, ham være i kirken og i Kristus Jesus gennem alle slægterne i evighedernes evighed. Amen.*

It is a miracle because it is God who visits His people! And the only Son of the Father shows here his power over death in Roskilde, Østerbro, Lejre, Hellerup, Møn, Frederiksberg, Copenhagen NV and and and.

For Jesus himself was crucified for us. He was laid on a stretcher, was buried. Prior to this, He Himself had prayed three times in Gethsemane to be free from this affliction, if possible. But it wasn't possible. And he took upon himself to die for us. And when he was about to die, he comforted his mother and his disciple. And a thief. And He prayed for us: "Father, forgive them, for they know not what they do!" And He died for our sins, and overcame our death and our judgment. Then nothing is hopeless.

4.

In conclusion, hear about a mother who had two children, a sister and little brother. Little brother died before he was 2 years old. Mom tried to comfort the older sister and said, "He was baptized and is now at home with Jesus!" Mom smiled and big sister of 4 years got comfort. A few days later, Mom talked to a friend in the congregation that they had lost their little boy. But then the big sister said to Mom, "Mom! If you know where something is, have you lost it?" No, of course not, Mom replied. And then sister said, "But mother, little brother is with Jesus." Then we have not lost him!

So it is with us who are baptized and believe in Jesus! And with our loved ones, who by faith and baptism belong to Him. It's such a great comfort.

Paul has told us today so that we will not lose heart. And Luke has told us in the Gospel.

The gospel tells us: Do not loose heart when heavy guilt, bodily suffering, or death strikes. We belong to the Lord in the midst of suffering. It is the Lord who bows us down to Him in Christ. And in death when he takes us home to him.

So we can sing: *"But he who is able in every way with his power that works in us to do far beyond what we ask or understand, be in the church and in Christ Jesus through all the generations in the eternity of eternity. Amen.*